

mondjam, nem értem a patikusokat, akiről azt hittem, hogy praktikusok is.

A szerencsétlen aláírásgyűjtő akciójukra gondolok. Igaz, hogy Magyarországon ma már lassan arról is népszavazással döntenek, hogy lehet-e tojáást tenni a lecsóba. Alkotmányjogászok egybehangzó véleménye szerint a tisztai főgyógyyszerészek nincs joga megtiltani, hogy saját patikájukban az egészségüggyel kapcsolatos kérdésben a gyógyszerészek aláírást gyűjtsenek.

Csak éppen – szerintem – semmi értelme. Egyrészt a betegek zömének fogalma sincs, mit ír alá – örül, ha a receptjét aláírja és kifizeti –, másrészt tudhatnák, hogy hazánkban árintézkedést aláíró sok nyomán még sosem vontak vissza. Legfeljebb, ha összegyűlik több 10 ezer aláírás, és beadják a minisztériumba, az aláírók kapnak a címükre egy szép, színes, drága brosúrát, melyből megtudhatják, hogy milyen gondtalan lesz a jövőjük, ha ezután leszedik a sztaniolt a végbélkúpáról használat előtt.

Tudom, hogy nincsenek egy fapados beteg táncsaira szorulva a döntéshozók. Ennek ellenére hadd javasoljam, hogy mielőtt ilyenfajta intézkedést meghoznának, nyissák ki bármelyik gyógyszerdobozát, és többször olvassák el az azon található utolsó mondatot: a kockázatok és mellékhatások tekintetében kérdezze meg kezelőorvosát vagy gyógyszerészét.

NYELVVIZSGA

Volt nekem a tévében egy külpolitikus kollégám, ma is jónevű tudósító valahol külhóban. Arról volt híres, hogy letette a felsőfokú nyelvvizsgát hindi nyelvből. Azon kívül, hogy felvette az ezután járó, nem kevés nyelvpótlékot, gyakorlatilag nyelvtudását nemigen használta.

Történt, hogy Budapestre érkezett az éppen aktuális indiai miniszterelnök, és főszerkesztőnk már előre dörzsölte a tenyerét, mekkora durranás lesz, amint egy magyar újságíró anyanyelvén kérdezi a magas rangú politikust.

A riport elkészült, és csak a vágószobában derült ki, hogy kollégám tökéletes angolsággal kérdezett, az indiai vezető meg a brit világbirodalom egykor volt gyöngyszemének számító gyarmatahoz méltó módon szintén angolul felelt. Kérdésünkre kollégám elpanaszolta, hogy ő ugyan tud hindiül, de a miniszterelnök bihari nyelvjárását beszéli, és ezért volt kénytelen angolra váltani.

Mint később nekem pár unicum után bevallotta, azt a hindit, amit ő beszél, ketten bírják, a professzor, aki a bizonyítványát kiállította és ő.

Mindezt csak azért mesélem el, mert most úgy néz ki, hogy átesünk annak a dakota lónak a másik oldalára. Tudniillik, a magyar nyelvvizsgarendszer finansiális feltételeit úgy alakították, hogy az akkreditációt megnyerő nyelviskoláknak csak a körülbelül hat dívtatos világnyelvből éri meg vizsgáztatni, az évi két-három más nyelvből vizsgáztatni kivánóért nem fizetik ki a magas akkreditációs díjat.

Mondhatnám németül is, mert abból érvényes nyelvvizsgám van, de inkább magyarul mondom, hogy a piacgazdaság megint pofán verte a művelődést.

Azt tartja a mondás, ahány nyelv, annyi ember. Ez ránk, magyarokra különösen érvényes, hiszen sajnos, határon túl, a magyarlakta területeket is elhagyva nyelvünknek csak dallama van, szövege nincs. Nem volt és nem lesz világnyelv a magyar. Ezért, ha érvényesülni akarnak fiaink, lányaink, nyelveket kéne tanulni!

A statisztikák azt mutatják, hogy Magyarország az egy főre eső idegennyelv-tudásban nem áll előkelő helyen. Ennek történelmi okai vannak. Aki a K. U. K. -rendszerben németül tudott, érvényesülhetett üzletben, tudományban, művészetben egyaránt a nem kis monarchiában. 1945 után jött az orosz korszak. Innen már személyes élményem is van. Sajnos, elhittém orosztanáromnak, amit minden oroszóra elején elmondott: fiúk, ma

a világ egyhatodában szocializmus van, de hamarosan eléjük, hogy lesz még a világ egyhatedében, egyynolcadában, egykilencedében, sőt egytizedében is, ezért csak oroszul érdemes tanulni. Így az angolt abba is hagytam, viszont oroszul sosem tanultam meg. Annyi év után mai napig tudom Tajana levelét az Anyeginből, ennek még annyi hasznát sem veszem, hogy ha betévedek egy magyar nyelvű, de orosz tulajdonú peepshow-ba, hogy ott ingyen kiszolgáljanak.

Remélem, kisfiamat már addig pofozza az élet, míg az angol mellé fölvesz még egy nyelvet. De nem mindegy, hogy melyiket, mert nem vizsgálhat bármiből. Szerintem nincs Európában még egy ország, ahol arra kényszerítenek fiatalokat, akik éveket és vagyonokat öltek egy idegen nyelv elsajátításába, hogy abból külföldön szerezzenek nyelvvizsgát. Nem hiszem, hogy a közeljövőben Magyarországnak nem lesz szüksége nyelvvizsgával rendelkező svédül, portugálul, görögül, vagy uram bocsá' japánul beszélő munkaerőre.

Pillanatokon belül belépünk az Európai Unióba, így kapu nyílik a fiatalok számára a nemzetközi érvényesüléshez, és szomorú lenne, ha csak azok tudnának kimenni rajta, akik megértik, hogy *exit*, vagy *ausgang*.